

Introit: **Rozjášej se, sijnónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! Hle, přichází k tobě tvůj král, spravedlivý a spásu nesoucí, pokořený, jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti. (Za 9,9)**

Píseň 639 modlitba

Čtení: Jan 12, 12-19

Píseň 510,1-7

Text kázání: Zjevení 7, 1-3 a 9-17

Milí přátelé, bratři a sestry,

už opravdu zbývá jen několik dní a budeme si připomínat ty nejdůležitější události v dějinách lidstva. Velikonoční ukřižování a z mrtvých vzkříšení našeho drahého Pána Ježíše Krista. Ale ještě předtím, než Ježíše v podstatě téměř celý Jeruzalém zavrhl, tak Ho při Jeho slavném příchodu na oslátku vítá jako svého krále. **Jedni před něj na cestu kladou své pláště, jiní jej vítají palmovými ratolestmi a volají: „Hosanna, požehnaný, jenž přichází ve jménu Hospodinově, král izraelský.“**

Je skutečně zvláštní, jak vrtkavá může být světská sláva. Jeden den vás oslavují a druhý den vás zavrhnou, zapomenou. A myslím, že se o tom svým způsobem přesvědčilo již mnoho lidí. Když je člověk perspektivní, má dost sil, tak ho všichni přijímají a potřebují. Když už ale nemůže, tak je nežádoucí, zapomene se na něj. Takový je svět a pomíjející světská sláva. A platí to i pro ty, kteří svět svým způsobem dobili. Vojevůdci, politici, sportovci, zpěváci, herci. Jeden den je člověk populární a stoupá hvězdným nebem a druhý den je v bulvárním tisku propírán, poplíván, přistížen, vyfotografován a nakonec se na něj zapomene.

Pána Ježíše Krista ovšem nežene do Jeruzaléma touha být slavným. Jeho tam nepřivádějí motivy být celebritou, Jemu světská sláva za to nestojí. On přichází do Jeruzaléma proto, aby naplnil vůli svého Otce v nebesích. Aby dokonal dílo spasení na kříži. Oslava nově příchozího krále rychle pomine a pak na něj čeká mučení a kříž. A On to ví, že bude velice brzy zavržen. **Vždyť své utrpení a vzkříšení svým učedníkům několikrát předpovídal.** Pán Ježíš nestojí o světskou pomíjivou slávu, protože chce všechno činit ke slávě svého Nebeského Otce. Vzdát svým životem chválu Svatému Bohu. Nicméně přesto anebo ba právě proto je potřeba v pravý čas dát světu vědět, že do Jeruzaléma přichází Boží Syn. Že se jedná o Boží navštívení! A tak pro potvrzení a naplnění proroctví o příchodu Mesiáše, Krále králů, knížete pokoje, přijíždí Ježíš na **oslátku**, aby naplnil Zacharjášovo proroctví. A v této chvíli sebe také jako krále nechá oslavovat. Kdybychom si tento příběh četli v Lukášově evangeliu (mj. tento příběh je zaznamenán všemi evangelisty), tak tam Ježíše při tomto oslavování napomínají **farizeové**, ať své učedníky umlčí. Proč? Protože Písma znali farizeové na rozdíl od prostého lidu moc dobře věděli, co to znamená, když jede na oslátku a je takto oslavován. A Ježíše rozhodně jako Mesiáše přijmout nechtěli. Vnímali to jako rouhání. Učedníkům to ovšem došlo mnohem později, že vzdávali takto holt skutečnému Mesiáši, který byl mnoha staletí zaslibován a očekáván. Ježíš ale farizeům v té chvíli odpoví: **„Pravím vám, budou-li oni mlčet, bude volat kamení.** Ano, v této chvíli nikdo tomu nemohl zabránit. Ani farizeové. Však si také řekli: **„Vidíte, že s tím nic nezmůžete. Celý svět se dal za ním.“** V této chvíli tomu skutečně tak bylo a nikdo tomu nemohl zabránit, protože toto byl Bohem určený čas. Jestliže Bůh určí nějaký čas, jestliže prosazuje svou vůli, může se kdokoliv stavět na hlavu, a nic s tím nenadělá. Bůh určuje zvláštní čas vjezdu Ježíše do Jeruzaléma. A děje se tak na svědectví Jeruzalému, tomuto světu a každému z nás. Jakoby tím chtěl říct Jeruzalému, ale i právě nám: **Jeruzaléme, anebo můj lide v Růžďce, probud' se a připrav se! Dnes se k tobě sklání Bůh, dnes je ten den navštívení, dnes do tvých bran přijíždí Král králů, Mesiáš!** Umíme, bratři a sestry, rozpoznat dny Božího navštívení ve svých životech? Máme otevřené srdce pro působení Ducha svatého?

Jeruzalém tehdy vlastně vůbec nerozpoznal, že Jej navštívil Boží Syn. Poté, co jeruzalémští zjistili, že Ježíš není tím králem podle jejich představ, neboť byl bez politických ambicí a poté, co jeruzalémské duchovenstvo mělo jinou představu o Mesiáši, a poté, co Ježíš mnohým mluvil příliš do jejich svědomí, tak takového krále rychle odmítli, zavrhlí a umlčeli. Tím však odmítli Boží ochranu a vykoupení. Potvrdilo se to cca po 30 ti letech. V roce 70 byl Jeruzalém vyvrácen Římany. A pryč byla všechna sláva, pryč bylo Boží navštívení. Bylo potom příliš pozdě volat k Hospodinu.

Bratři a sestry, v tehdejších Jeruzalémě všichni snili o vysvobození od římského útlaku, snili o svobodě, o lepším životě. I dnes mnozí lidé sní o lepším životě, o svobodě, o nové životní šanci. Mnozí ale hledají pravdu v různých konspiračních teoriích, a doufají, že když najdou toho pravého viníka, že pak už bude lépe. Ovšem **cesta k vysvobození a ke spáse vede pouze skrze Ježíše Krista.** Tato cesta ale pro mnohé není vůbec pohodlná. Protože začíná poznáním své vlastní viny. To je ta

skutečná pravda. **Všichni jsme zhřešili.** A tak stejně jako tehdy, tak i dnes mnozí tuto cestu odmítají. Odmítají si připustit svou vinu, tím ale odmítají také Boží milost a odpuštění v Ježíši Kristu. Nechtějí si nechat Božím slovem mluvit do života, nechtějí Krista přijmout za svého Pána a Spasitele. Lépe svou vinu na někoho uvalit, než si ji sám přiznat. To ovšem není cesta k novému životu, nýbrž ke zkáze. A další důvody proč lidé odmítají Ježíše Krista? Protože nesplňuje jejich představy? Protože by se museli vzdát svého bezbožného života? Protože je pohodlnější být svým pánem a dělat si, co chci? Mnoho důvodů, ale ani jeden nevede k věčnému životu.

A jak to máme ve skutečnosti my, kteří jsme již uvěřili? Jaké je naše křesťanství? Oslavujeme Ježíše Krista, vzdáváme Mu chválu a tím to končí? Anebo je skutečným Králem našeho života i ve všední dny? **A oslavujeme ho pouze ústy, anebo také svým životem?** Jaké jsou naše skutky? Jsou ke slávě Boží? Anebo je naše křesťanství jen odsud posud? Posadili jsme Pána Ježíše na trůn svého života a necháváme se jim řídit? Stali jsme se Jeho ochotnými a vydanými následovníky a služebníky? Anebo jsme jako ten Jeruzalém? Nadšeně jsme volali sláva a pak skutek utek? Anebo ještě hůř? Jsou naše skutky podobné tomu Jeruzalému? Jsme podobni těm, o nichž se píše v listu Židům, že **svými mrtvými skutky vlastně znovu křižují Božího syna?** Kristův kříž nás, milí přátelé, staví na hranu zásadního rozhodnutí. V listu Galatským je totiž psáno: **Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklony.** My tedy nemáme být těmi, kteří odmítají Boží vůli a křižují Krista! My máme být opravdovými Božími služebníky a následovníky, kteří křižují své sobecké a pyšné ego a předávají vládu nad svým životem Kristu!

Protože pouze takto je možno se dočkat zaslíbení a výsady, o které je psáno v knize Zjevení: **Jeden anděl volal na ty čtyři anděly, jímž bylo dáno škodit zemi a moři: neškod'te zemi, moři ani stromoví, dokud neoznačíme služebníky našeho Boha na jejich čelech!** Jinými slovy Boží služebníci se nemusejí bát žádných hrůz, neboť toho budou ušetřeni. **Bůh zná ty, kdo jsou Jeho.** Můžeme tomu věřit? Podívejme se do předvelikonočního Egypta. Podívejme se na desátou egyptskou ránu, když Bůh vysvobodil Boží lid z egyptského otroctví. Anděl smrti tam zabíjel vše prvorozené, ovšem příbytky, které byly označeny krví obětovaného beránka, příbytky ve kterých přebýval Boží lid, této rány byly ušetřeny. A my pak dále se ve čtení té 7. kapitoly knihy Zjevení přenášíme do nebe a dostáváme odpověď na tuto otázku: **Kdo jsou ti ze všech národů a ras, kteří stojí v bílém rouchu, s palmovou ratolestí v rukou a chválí Hospodina? To jsou ti, kteří přišli z velikého souzení a vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově!**

Kdo se tedy stává těmi služebníky Božími? Kdo jsou nebo budou ti, kteří budou **dnem i nocí sloužit v nebeském chrámě a chválit Hospodina?** To jsou ti, kteří **vyprali svá roucha v Kristově krvi.** Ti, kteří vyznávají svá provinění, a přijímají ve víře, že Ježíš zemřel za jejich hříchy, že obmyl jejich srdce, ale pozor, ti, kteří zůstali Pánu věrnými služebníky. Tzn., že přijali Ježíše jako skutečného krále svého života a zemřeli opravdovým pokáním starým způsobům a návykům. Ti, kteří přijali Ježíše jako toho, který se nedostává v našem životě ke slovu až tehdy, když voláme o pomoc. Pravým služebníkem, který bude nakonec v nebi, je ten, který předal vládu nad svým životem Ježíši Kristu! Který dovolil, aby se ho Kristus zmocnil. Věrný a pravý Kristův služebník hledá Boží vůli a jedná podle ní. Nejedná už podle světa, ale je obrácen ke svému Bohu. Naplňuje Boží vůli a dělá mu to radost! Stává se mu to smyslem života. Stává se mu to pokrmem. Stejně tak, jak to říkal Ježíš: „**Mým pokrmem je naplňovat vůli svého Otce.**“

Nestačí tedy pouze Ježíše vítat jako krále, nadchnout se, a pak když se mi něco nelíbí, svrhnout ho s trůnu, umlčet a nechat vládnout zase své staré sobecké a pyšné já! Ti v Jeruzalémě Ježíše vítali **palmovými ratolestmi.** A ti v nebi jej také **chválili palmovými ratolestmi.** Jaká vzácná shoda! A přece jaký rozdíl! V Jeruzalémě za pár dní volali: „**Ukřižuj!**“ Necht' je tedy zde naše chvála na zemi trvalá a až do věčnosti. Necht' nejsme těmi, kteří poskakují na obě strany. Necht' naše skutky znovu nekřižují Krista, ale ať jsou k slávě Boží. Amen. Amen. Modlitby
Píseň 510, 8-15

Slovo poslání: Jestliže budeš opravdově poslouchat Hospodina, svého Boha, a bedlivě dodržovat všechny jeho příkazy, vyvýší tě Hospodin, tvůj Bůh nad všechny pronárody. A spočinou na tobě všechna tato požehnání, když budeš poslouchat Hospodina, svého Boha:

Požehnání: Požehnaný budeš ve městě a požehnaný budeš na poli. Požehnaný bude plod tvého života i plodiny tvé role, plod tvého dobytka, vrh tvého skotu a přírůstek tvého bravu. Požehnaný bude tvůj koš i tvá díže. Požehnaný budeš při svém vcházení a požehnaný při svém vycházení. Amen. Píseň 421